

találta és tenyésztette, de úgy tapasztalta, hogy a hernyók hónapokig is éltek. Mások ugyanoly körülmények közt néhány ivadékot neveltek, de mihelyt a száraz théát megnedvesítették, az összes hernyó tönkrement. — A *Cossus cossus* hernyóját száraz kenyér mellett is felnevelték már. — *Smerinthus tiliae* hernyóját tölgyfa levéllel is fel lehet nevelni. A lepke színe azonban fakó lesz, alsó szárnya feltűnően sötét, a szárny is a rendesnél valamivel keskenyebbé. — A *Deilephila euphorbiae* hernyója elfogadja a szőlőlevelet, sőt a szőlőbogyót is; egyébiránt már Plantago lanceolatán is találták

A vértetű rovarellenségei. A több ízben hazánkban is megfordult Dr. Verhoeff bonni tudós, a vértetűtől nagyon ellepett gyümölcsösben tanulmányozta a kártékony állatot és kivált ellenségeit. Ilyenekül a következőket ismerte fel: 1. A *Phytocoris populi* nevű puloska és néhány fajrokona, de ezek csekély számban mutatkoznak és nem eléggé falánkok. 2. Valamely *Syrphus*- (légy) faj, mely jól működik, de ritka. 3. Gyakoriabbak s ennél fogva figyelemre méltóbbak a *Coccinellida*-nembeli *Coccinella*- és *Halyzia* bogár-fajok melyek álczája is, de imagoja is erősen pusztítja a vértűt. 4. Legtevékenyebb és nagy számánál fogva leghathatóbb pusztítónak bizonyult a *Chrysopa vulgaris* nevű reczés-szárnyú lárvája (átalakulásait lásd: Brehm Tierleben), melyet Verhoeff eddig csak mint a Tanacetum vulgare-n élő levéltetvek ellenségét ismerte. Végül ajánlja, hogy ezeket az állatokat gyűjtsék össze, és kössék ki a vértetűk ellepte fákra. Nem hiszi ugyan, hogy ezáltal ki lehessen irtani a vértetűt, de igenis lehet kártételét tetemesen korlátozni.

Az entomologia a földrajz szolgálatában. Stoll svájci tudós a hangyák elterjedéséről értekezvén, fontos földrajzi problémát is érint. Míután a tropikus Ausztrália számos hangyaalakjának dél-amerikai fajokkal való közeli rokonságát vagy azonosságát kiderítette volna, ezt a körülményt kapcsolatba hozza azzal a ténnyel, hogy a nevezett két világrésznek szemközt levő partjai folytonos sülyedésben vannak, mi mellett elmerült erdők stb. felfedezése bizonyít, de újabbán eszközölt fúrások is a mellett tanuskodnak. Az Ellice-csoport egyik korall-szigetén ugyanis 170 méternyire tiszta korall-sziklát fúrtak át; minthogy pedig a korall-állatok meleg, áradó vízben tenyésznek, kétséget se szenved, hogy a 170 m. mélységben levő korall-sziklát oly állatok készítették, a melyek hajdanta közvetlenül a víz felszíne alatt éltek. Ha tehát ezzel is be van bizonyítva, hogy a déli Csön-des oceán partjai és feneke folyton sülyed, és ha az oceán két partján számos, részben a vándorlásban igen lomha gerincztelen állat azonos vagy annyira hasonló, hogy közvetlen rokonságukat el kell ismerni: önkényt arra a következtetésre jutunk, hogy Ausztrália és Dél-Amerika egykoron száraz földdel össze volt kötve, a mi eddig vitás kérdés volt.

„A madarak hasznáról és káráról.” Ez a címe egy új könyvnek, melyet Darányi Ignác földművelésügyi minister megbízá-